Downloaded from UvA-DARE, the institutional repository of the University of Amsterdam (UvA)
http://dare.uva.nl/document/82817

File ID	82817
Filename	Stellingen

SOURCE (OR PART OF THE FOLLOWING SOURCE):

Type	Dissertation
Title	Internationale mobiliteit van werknemers: Een onderzoek naar de interactie tussen arbeidsrecht, EG-recht, en IPR aan de hand van de detacheringsrichtlijn
Author	A.A.H. van Hoek
Faculty	Faculty of Law
Year	2000
Pages	648

FULL BIBLIOGRAPHIC DETAILS:
http://dare.uva.nl/record/87783

Copyright

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use.

UvA-DARE is a service provided by the library of the University of Amsterdam (http://dare.uva.nl)

Stellingen behorende bij het proefschrift "Internationale mobiliteit van werknemers; een onderzoek naar de interactie tussen arbeidsrecht, EG-recht en IPR aan de hand van de detacheringsrichtlijn" van A.A.H. van Hoek.

1. Maatregelen ter bestrijding van sociale dumping zijn gebaseerd op twee vooronderstellingen, namelijk 1) de ongelijk(waardig)heid van de nationale stelsels van arbeidsrecht en 2) de onwenselijkheid van concurrentie gebaseerd op die ongelijkheid. De eerste vooronderstelling is grotendeels feitelijk van aard, de tweede is een waardeoordeel.
2. De CAO is in het IPR alleen relevant als rechtsbron voor de individuele arbeidsovereenkomst als aan een tweetal voorwaarden is voldaan: (1) de CAO-bepalingen moeten onafhankelijk van de wil van partijen bij de individuele arbeidsovereenkomst invloed uitoefenen op die arbeidsovereenkomst en (2) de partijen bij de individuele arbeidsovereenkomst moeten zich daar ook in rechte op kunnen beroepen. Als partijen bovendien niet bij individuele afspraak van de CAO kunnen afwijken, gelden de CAO-bepalingen als dwingend recht in de zin van het EVO.
3. De rechtskeuze in art. 6 lid 1 EVO moet worden beschouwd als een primaire rechtskeuze.
4. Als een rechtsaanwijzing door partijen ook impliciet kan plaatsvinden, is de rechtskeuze niet aan enig vormvoorschrift gebonden. De verwijzing in art. 3 EVO naar art. 9 EVO is dan ook zinledig.
5. De jurisprudentie met betrekking tot het vrij verkeer binnen de Europese Unie vertoont verwantschap met de voorrangsregelleer in het IPR en dan met name met de behandeling van vreemde voorrangsregels zoals die is voorzien in art. 7 lid 1 EVO.

6. De regeling in de detacheringsrichtlijn met betrekking tot de werktijden en arbeidsomstandigheden is te begrijpen als een invulling van de Keck-doctrine voor het vrij verkeer van diensten.
7. De omschrijving van voorrangsregels als regels die een zwaarwegende, boven-individueel belang dienen, suggereert een vorm van hiërarchie ten opzichte van het overige recht: de door voorrangsregels gediende belangen zijn zwaarder en hoger. Het belang van zelfstandige toepassing van de voorrangsregels wordt echter niet afgewogen tegen de relevantie van de overige nationale rechtsregels noch tegen het door de verwijzingsregel gediende belang, maar tegen het belang van de *Innere Entscheidungsharmonie.*
8. De rechtspraktijk is meer gebaat bij een heldere, bij voorkeur geschreven werkingssfeerbepaling van het BBA dan bij afschaffing van de status van voorrangsregel van het ontslagverbod.
9. De mogelijkheid van art. 7: 685 BW om de arbeidsovereenkomst te laten ontbinden door de rechter dient open te staan in alle gevallen waarin Nederlandse ontslagverboden en –beperkingen van toepassing zijn.
10. Het vrij verkeer van diensten heeft, meer dan het vrij verkeer van goederen en/of personen, een conflictenrechtelijke component.
11. Het vrij verkeer binnen de EU en de WTO leidt tot een toename van territoriale toepassing van nationale wetgeving.
12. Flow is verslavend.